Wprowadzenie Nowego Przymierza w Izraelu

Przymierze, które nadejdzie

„Tak mówi Pan Zastępów: Stanie się w owych dniach, że dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się rąbka szaty jednego Judejczyka, mówiąc: Pójdziemy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg” — Zach. 8:23.

W październiku 2004 roku grupa ponad 70 rabinów podjęła próbę przywrócenia Sanhedrynu – najwyższego trybunału starożytnego Izraela, który został rozwiązany w V wieku w wyniku prześladowań Żydów przez chrześcijan. Celem tego współczesnego Sanhedrynu było pełnienie funkcji izby wyższej Knesetu oraz sądu najwyższego Izraela. W ich programie znalazły się takie punkty jak odbudowa świątyni na Wzgórzu Świątynnym, podejmowanie decyzji moralnych dla Izraela na podstawie Tory, rozpoznanie Mesjasza oraz ogłoszenie Go całemu narodowi izraelskiemu. Inicjatywa ta spotkała się z ogólnym sprzeciwem ultraortodoksyjnych Żydów (Haredim), a po czterech latach debat przywódca grupy zrezygnował, co zakończyło całe przedsięwzięcie.

Zapowiedź Mesjasza

Dla kontrastu, święci prorocy Zachariasz i Jeremiasz zapowiadali, że Jahwe objawi Mesjasza Izraelowi. To odkrycie wywoła wielkie wyrzuty sumienia wśród Izraelitów, gdy zrozumieją, że ich prawdziwym Mesjaszem był Jezus: „Lecz na dom Dawida i na mieszkańców Jeruzalemu wyleję ducha łaski i błagania […] i będą go **opłakiwać**, jak opłakuje się jedynaka, i będą **gorzko** biadać nad nim, jak gorzko biadają nad **pierworodnym**” (Zach. 12:10).

Choć pragnienie kierowania się Pismem Świętym zasługuje na uznanie, to jednak rząd, który powoła Jahwe, aby prowadzić Izrael, będzie znacznie większy– obejmie zmartwychwstałych Starożytnych Świętych. Będą to wierni mężczyźni i kobiety, którym obiecano zmartwychwstanie na ziemi tuż po skompletowaniu Kościoła (Psalm 45:16; Mich. 5:5). Ci wierni mężczyźni i kobiety z czasów starożytnych mają stać się widzialnymi przedstawicielami Chrystusa na ziemi podczas sprawiedliwego Królestwa Bożego. W tym samym czasie Jezus i Jego Kościół będą panować z nieba. Boska władza Królestwa Bożego zostanie ustanowiona na niebie, a jej ziemscy przedstawiciele będą w Izraelu. Ta Boska władza będzie sprawować rządy nad wszystkimi świeckimi władzami.

Sprawiedliwy rząd Jahwe będzie administracyjną częścią Nowego Przymierza zawartego przez Boga z Izraelem. „Oto idą dni – mówi Pan – że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze. Nie takie przymierze, jakie zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ich ująłem za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi egipskiej, które to przymierze oni zerwali, chociaż Ja byłem ich Panem – mówi Pan” (Jer. 31:31-32).

To Nowe Przymierze zastąpi stare Przymierze Zakonu, na mocy którego Izrael i wszyscy Żydzi byli pociągani do odpowiedzialności. „Gdy mówi: Nowe, to uznał pierwsze za przedawnione; a to, co się przedawnia i starzeje, bliskie jest zaniku” (Hebr. 8:13).

Żydzi, którzy przyjęli Jezusa jako Mesjasza podczas Jego pierwszego przyjścia, zostali uwolnieni od rygorów Przymierza Zakonu. Kiedy zainaugurowane zostanie Nowe Przymierze, Izrael również zostanie z niego uwolniony, gdy przyjmie swojego Mesjasza. To, czego pierwsze przymierze nie mogło osiągnąć – życie wieczne na ziemi – drugie przymierze może i będzie w stanie uczynić. Ponieważ Przymierze Zakonu nie obiecywało życia duchowego, nie obiecuje go również drugie. Nowe Przymierze obiecuje jednak życie wieczne na ziemi dla tych, którzy są w stanie go dotrzymać.

Ostatecznie wszyscy mężczyźni i kobiety rozpoznają Jezusa. Dla każdego stanie się jasne, że Izrael stanie się centrum Królestwa Bożego, a oni sami wybiorą Nowe Przymierze (Zach. 8:23).

Przygotowanie Izraela do Nowego Przymierza

Chociaż ustanowienie Nowego Przymierza z Izraelem będzie pierwszym dziełem Wieku Mesjańskiego, wstępne prace rozpoczęły się ponad 150 lat temu. W 1868 roku Benjamin Disraeli, Żyd, został mianowany premierem Wielkiej Brytanii przez królową Wiktorię, po tym jak jego poprzednik, lord Derby, podał się do dymisji. Disraeli nie zdołał utrzymać się na stanowisku przez dłużej niż kilka miesięcy, jednak w 1874 roku ponownie ubiegał się o urząd i został pierwszym oraz jedynym wybranym żydowskim premierem. Nie mógłby się ubiegać o to stanowisko, gdyby nie fakt, że w mło-

dości jego ojciec, zrażony do synagogi, postanowił ochrzcić swoich synów w kościele anglikańskim. Jego wybór okazał się przełomowym momentem dla Żydów oraz dla ziemi palestyńskiej. Przez poprzednie 1845 lat Żydzi doświadczali niełaski Boga za odrzucenie Jezusa w 33 roku. „Oto wam dom wasz pusty zostanie” (Mat. 23:38). W grudniu 1917 roku brytyjski generał Allenby odbił Jerozolimę z rąk Turków, a Imperium Osmańskie, które kontrolowało to miasto, wkrótce upadło [1].

Mroczny okres antysemityzmu, trwający od 1924 do 1945 roku, stał się punktem zwrotnym dla odrodzenia Izraela w 1948 roku[2]. W chwili proklamacji państwa liczba Żydów, którzy powrócili do Palestyny, wynosiła zaledwie 600 000. Jednak po wojnie o niepodległość nastąpił gwałtowny wzrost emigracji, co doprowadziło do 12-krotnego zwiększenia żydowskiej populacji Izraela, która wkrótce osiągnie siedem milionów.

Grzechy muszą zostać usunięte

Żaden inny naród, który został zniszczony, nie odrodził się nigdy na nowo. Dla studentów Pisma Świętego odrodzenie Izraela stanowi silny i wyraźny znak, że żyjemy w ostatnich dniach obecnego złego świata i stoimy u progu Tysiącletniego Królestwa Chrystusa oraz „naprawienia wszystkich rzeczy” (Dzieje Ap. 3:20-21).

Jednak Izrael wciąż nie jest gotowy na Nowe Przymierze. Najpierw naród musi zostać oczyszczony ze swoich grzechów. „Takie zaś jest przymierze, które zawrę z domem Izraela po upływie owych dni, mówi Pan: Prawa moje włożę w ich umysły i na sercach ich wypiszę je, i będę im Bogiem, a oni będą mi ludem” (Hebr. 8:10).

Święty Paweł zauważył, że Tora nie mogła „przywieźć do doskonałości” (Hebr. 10:1). Tylko Jezus, wolny od grzechu Adamowego, mógł być bezgrzeszny w świetle Prawa. Martin Luther King Jr. uchwycił tę myśl, stwierdzając: „Prawa nie mogą zmienić serca, ale mogą powstrzymać bezdusznych”. Jezus miał czyste serce, ponieważ osobiście znał Boga (Mat. 5:8) i jako Syn Boży, mimo że był człowiekiem, nie odziedziczył grzesznego stanu Adama. Jezus mógł dotrzymać Przymierza. Te 613 praw nie były w stanie usunąć wrodzonych skłonności. Od samego początku Prawo odgrywało rolę „przewodnika”, który miał przyprowadzić naród żydowski do Chrystusa (Gal. 3:24). Nowe Przymierze, gdy zostanie wprowadzone w życie, odmieni serce. „Lecz takie przymierze zawrę z domem izraelskim po tych dniach, mówi Pan: Złożę mój zakon w ich wnętrzu i wypiszę go na ich sercu. Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich – mówi Pan – odpuszczę bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę” (Jer. 31:33-34). W czasie wybawienia podczas ucisku Jakuba Bóg zademonstruje narodowi, że jest Bogiem Abrahama i że jest teraz gotowy wypełnić wszystkie obietnice dane Abrahamowi.

Jako Logos, przedludzki Jezus musiał narodzić się jako człowiek, aby odkupić Adama i jego potomstwo (Filip. 2:6-8; 1 Tym. 2:6). Wymagane było jednak coś więcej. Konieczne było również, by zdjął ciężar Prawa. To wymagało, aby urodził się Żydem (Gal. 4:5). „I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne” (Hebr. 9:15). Apostoł Paweł wyjaśnia, że śmierć Jezusa nie tylko zapewniła okup za Adama, co umożliwiło uwolnienie od grzechu dla całego świata, ale także uwolniła naród izraelski od ciężaru grzechów wynikających z Przymierza Zakonu.

Najpierw biblijni syjoniści

Syjonizm to ruch dążący do samostanowienia narodu żydowskiego oraz do ustanowienia państwowości w ich ojczystej ziemi – Izraelu. Pierwsze pokolenie Żydów, które osiedliło się tam przed 1948 rokiem, praktycznie już odeszło. Przetrwali Holokaust i przyjęli syjonizm jako swoją ideę. Większość Żydów na całym świecie odczuwa więź lub pokrewieństwo z ziemią Izraela, niezależnie od tego, czy jawnie identyfikują się jako syjoniści, oraz bez względu na swoje opinie na temat polityki rządu izraelskiego.

Pod koniec XIX wieku Theodor Herzl, austriacki dziennikarz uznawany za „ojca” współczesnego syjonizmu, zjednoczył różne nurty myśli syjonistycznej, tworząc zorganizowany ruch polityczny. Opowiadał się za międzynarodowym uznaniem niezależnego i suwerennego państwa żydowskiego. Dziś, gdy potężne suwerenne państwo żydowskie stało się rzeczywistością, syjoniści wierzą w prawo demokratycznego Izraela do istnienia jako żydowskiej ojczyzny i je wspierają. Izrael jest jedynym państwem żydowskim na świecie.

Bycie syjonistą różni się od popierania polityki rządu izraelskiego. Przyjęcie przez Żydów idei posiadania własnego państwa oraz ich powrót do ojczyzny stanowią dowód na to, że obietnice Boga dane Abrahamowi i jego potomstwu są prawdziwe (Amos 3:2).

Według Żydowskiej Biblioteki Wirtualnej niemal połowa osób poniżej 20. roku życia, które obecnie mieszkają w Izraelu, identyfikuje się jako świeccy. Niedawny sondaż wykazał, że jedynie dwie trzecie (66,6%) z prawie siedmiu milionów Żydów mieszkających w Izraelu jest „bardzo dumnych” z bycia Izraelczykami. Jedna czwar-

ta (25%) obecnej populacji to osoby nieżydowskie. Mimo rosnącego przywiązania do narodu izraelskiego, w Izraelu wciąż żyje wielu Żydów, którzy nie są tak silnie związani z syjonizmem, który napędzał wczesne osadnictwo. Być może ta wrażliwa grupa będzie szczególnie narażona na trudności opisane w proroctwach Zachariasza 14 oraz Ezechiela 20:33-44.

„I zbiorę wszystkie narody do walki z Jeruzalemem. Miasto będzie zajęte, domy splądrowane, kobiety zhańbione. Połowa miasta pójdzie w niewolę, lecz reszta ludności nie będzie usunięta z miasta” (Zach. 14:2).

Niektórzy mogą uciec z Izraela podczas ataku Goga i jego sprzymierzeńców. „I każę wam przejść pod rózgą, i dokładnie was przeliczę. Ale wyłączę spośród was opornych i odstępców; wyprowadzę ich z ziemi, w której byli przychodniami, lecz do ziemi izraelskiej nie wejdą – i poznacie, że Ja jestem Pan” (Ezech. 20:37-38).

Powrót buntowników

Zachariasz 12 przedstawia zmartwychwstanie i wyniesienie do chwały Starożytnych Świętych przed atakiem Goga i Magoga, opisanym w Ezechiela 38. To właśnie ci mężczyźni i kobiety z dawnych czasów przekonają lud, aby się wycofał i obserwował, jak Bóg w potężny sposób przychodzi im na ratunek. Cudowne ocalenie od nieuchronnej zagłady, które Bóg im ofiaruje, stanie się dniem przebudzenia, jakiego jeszcze nie było. Wówczas rozpoznają swój dawny grzech – odrzucenie Mesjasza – i „będą go opłakiwać, jak opłakuje się jedynaka, i będą gorzko biadać nad nim, jak gorzko biadają nad pierworodnym […]. W owym dniu będzie w Jeruzalemie wielkie narzekanie, jak narzekania o Hadad-Rimmon na równinie Megiddo. Będzie narzekał kraj, każdy ród z osobna, ród Dawida osobno i jego kobiety osobno, ród domu Natana osobno i jego kobiety osobno; Ród domu Lewiego osobno i jego kobiety osobno, ród Szimei osobno i jego kobiety osobno, wszystkie pozostałe rody i ich kobiety osobno” (Zach. 12:10-13).

W końcu Nowe Przymierze wejdzie w życie. „I będziecie mieszkać w ziemi, którą dałem waszym ojcom; i będziecie moim ludem, a Ja będę waszym Bogiem. I wybawię was od wszystkich waszych nieczystości, sprawię, że wzejdzie zboże i rozmnożę je, a nie dopuszczę do was głodu. Pomnożę owoce drzew i plony pól, abyście już nigdy nie musieli znosić hańby klęski głodowej wśród narodów” (Ezech. 36:28-30).

Zachariasz mówi, że w tym czasie na ziemi będzie obchodzone Święto Namiotów, znane również jako Sukkot lub Święto Szałasów. W starożytnym Izraelu obchodzono je, aby uczcić zebranie plonów z całego roku. Po raz pierwszy obchodzono je w uznaniu pomyślnego osiedlenia się na ziemi po jej zasiedleniu (3 Mojż. 23:34-36).

Wszyscy, którzy opuścili Izrael podczas ostatnich dni ucisku (Ezech. 20:38), powrócą, gotowi do uczestnictwa w życiu pod Nowym Przymierzem. „I przyprowadzą wszystkich waszych braci ze wszystkich narodów na koniach i wozach, w lektykach i na mułach, i na wielbłądach na moją świętą górę, do Jeruzalemu, jako dar dla Pana – mówi Pan – tak jak synowie izraelscy przynoszą do świątyni Pana ofiarę z pokarmów w czystym naczyniu” (Izaj.66:20).

Dziś dla niewierzących może to brzmieć jak bajka. Niemniej jednak Słowo Boże jest niezachwiane, a nasza wiara powinna być mocna. Powtórzmy modlitwę o szybkie ustanowienie przez Boga Jego Sprawiedliwego Królestwa, począwszy od Nowego Przymierza zapoczątkowanego w Izraelu. Końcowe słowa wykładu zatytułowanego *Czas Utrapienia dla Jakuba* autorstwa br. Alberta O. Hudsona przedstawiają tę kwestię w następujący sposób:

„Czas może wydawać się przedłużony, ponieważ ludzie go odmierzają, jednak rozwój tych rzeczy, które widzimy teraz, w kierunku tych, które dopiero nastaną, jest postanowiony i nieodwołalny. Pewnego dnia ten świat ujrzy rzeczywistość wszystkiego tego, co w formie proroczych obrazów przedstawili Joel, Izajasz, Ezechiel, Daniel, Zachariasz, Jan Objawiciel, a dostrzegając to, uświadomi sobie, że arena została przygotowana na największe i najbardziej poruszające wydarzenie, z jakim ów obojętny i niewierzący współczesny świat zostanie skonfrontowany”.

Griehs Len (USA)

[1] To zakończyło 1335 proroczych lat (proroczy rok to 360 dni) panowania islamu, które spustoszyło Izrael i deptało Jerozolimę.

[2] Zobacz Dan. 11:45 w angielskim przekładzie RVIC.